

LONDON SHAH

FÉNY
A VILÁG
MÉLYÉN

Dream
válogatás

A huszonegyedik század utolsó napjaiban tengeri élőlények úszkálnak London romjai körül. A hullámok alatt rekedt emberiség félelem és remény között hanyódik: fél, hogy mi leselkedhet rá a mélységben, és reménykedik, hogy egy szép napon majd ismét megtalálja az utat a felszínre.

Amikor Leyla McQueent, a tizenhat éves minitengeralttjáró-versenyzőt kiválasztják, hogy részt vegyen a nagy presztízzsel bíró, évenként megrendezett Londoni Maratonon, a lány lehetőséget lát arra, hogy megmentse az apját, akit hamis vádak alapján tartóztattak le. A miniszterelnök azt ígéri a mindenkori győzteseknek, hogy teljesíti a szívük vágyát. A verseny azonban váratlan fordulatot vesz, és Leyla egy hihetetlenül veszélyes utazásra indul.

Most tehát dacolnia kell a feneketlen mélységgel, és szembe kell szállnia a korrump kormányzattal, ami bármire képes, hogy megőrizze a titkait. Ráadásul tartózkodó, forrófejű társával is meg kell küzdenie, akit eleve nem is akart magával vinni. Ha Leylának nem sikerül rájönnie a világa mélyén rejtőző titkok nyitjára, vagy legyőzik a saját félelmei, akkor a fogságot kockáztatja, vagy még rosszabb is történhet vele. És az apja örökre elvesz számára.

LONDON SHAH

brit születésű és pastu származású muzulmán. Élete javát Nagy-Britannia fővárosában élte le, Anglia csodás északi tájait útba ejtve. Napjait azzal tölti, hogy egy másik múlttól, egy alternatív jelenről vagy egy szurreális jövőről ábrándozik. Szereti literszám inni a teát, édességeket és süteményeket enni, a Richmond parkban és a Temze partján sétálni, vagy estéknént a város ódonabb, sötétebb sikátoraiban - lehetőleg eső után - barangolni. Punk rockot hallgat, és sci-fi-t olvas. Követheted őt az instagramon is: [@london.shah](https://www.instagram.com/london.shah)

Tudj meg többet a könyvről:

www.londonshah.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Korunk számos sürgető kérdését veti fel, és megkerülhetetlen igazságokra mutat rá ez a regény, ami egyben nagyszabású útkeresés is. Kiemelkedő, mindenképp olvasásra érdemes könyv, ami elragadott lenyűgöző világával és szereplőivel. Leyla McQueen a tengerek királynője!” **S- K- ALI**

„Az elejétől a végéig pörgős remekmű. Az olvasó biztos beleszeret a szenvedélyes, bátor, kitartó Leylába, valamint titkolózó, lányszíveket rabul ejtő társába, Ariba. Shah ügyesen teremtett meg egy olyan csodálatos világot, amilyennel a disztópikus regények rajongói még sosem találkoztak. Szívből ajánljuk.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„Bámulatosan magabiztos vízió a világról, a történet csupa bölcsesség és kalandosság. Az év fiataloknak szóló legjobb regénye.”

OPEN LETTERS REVIEW

„Shah egy időtlen egyedi világot teremt, amelyet páratlan szépség, realizmus és mély érzelmek jellemeznek. Az év egyik legizgalmasabb olvasmánya.”

THE INDEPENDENT VOICE NEWSPAPER

„Magával ragadó, érdekesítő és remekül felépített történet. Olyan regény, amely érdekes kérdéseket vet fel, és eközben végig szórakoztatja az olvasót. Hihetetlen hősök és káprázatos új világ.”

YA BOOKS CENTRAL

Dream
válogatás

LONDON SHAH

FÉNY
A VILÁG
MÉLYÉN

—• részlet •—

EYSTUROY, FERÖER SZIGETEK, ÉSZAK-ATLANTI-ÓCEÁN

Elhagyta őket minden remény, és az őrjöngő habok kényekedvére bízta.

A nagy óvilági áradások nem csupán az óceán feneketlen mélyére száműzték az emberiséget, hanem lerombolták benne a hitet, és mint elszivárgó légbuborékokat szívtak ki belőle minden reményt, hogy valaha is képes lesz újra béke-ségben élni.

Hogy lehetne ezt másképpen magyarázni?

Ari halálos nyugalomban ült a mini-tengeralattjáró vezérlőpultjánál, rézvörös ökle az irányítógombot markolta. A levegő kiszállt a tüdejéből, körben, a víz alatt meredező szaggatott szikláknál is hegyesebb és súlyosabb kő töltötte ki a mellkasát, és tolakodott fel a torkába. A szeme megrebbent, ahogy a körülötte mozgó mélységet szemlélte.

A tenger lángokban állt.

Irdatlan hajók pusztító támadása irányult ellenük. Brutálisak voltak, vérengzőbbek, mint egy kiéhezett barrakuda raj. A hajók tömzsi hasából gyilkos hullámvetőket, lézereket és robbanótesteket lőttek ki, amik minden irányban felka-

varták a vizet. Ahogy a könyörtelen fegyverek körbe-körbe hullámot vetettek az óceánban, a nyomás zárt gömbjeibe préselték vissza Ari népének hajóit, amik a szeme láttára robbantak fel. Hullámok terültek szét és rengették meg a tenger alattjáróját. Mégsem volt képes mozdulni.

Itt, ahol a kíméletlen szélviharok sok száz méterrel felettük az óceán felszínét szaggatták, ahol az Észak-Atlanti-óceán viaskodott a vad domborzatú Norvég-tengerrel, a barátságatlan környezet többnyire megvédte a hajóktól Eysturoy népét. A helyet a magas sziklagerincek miatt választották, melyek megóvták a közösséget a legveszélyesebb természeti erőktől. A baj első jelére mindig sűrű sötétségbe boruló, vad és szaggatott terep gyakran elegendőnek bizonyult, hogy elriassa a ragadozó szörnyetegeket, akik egy szempillantás alatt képesek lennének kiirtani a népet.

De ma még az ellenséges környezet sem jelentett akadályt a démonoknak.

Vaskos, erős fénynyalábok világították meg a környéket, ahogy az ellenséges betolakodók fénybe vonták a meredeken mélybe hanyatló tájat. A fény, ami elől lehetetlen volt elbújni, kirajzolt minden sziklát, lejjebb pedig a víz alá merülő fennsíkon gubbasztó tetők mögé osont, és megvilágította a lakókat. Családtagokat, barátokat, szomszédokat.

Ari a tenger végtelen és háborgó áradatát fürkészte, ahol az emberek és az anthropoidok összecsapásának elviselhetetlenül nagy ára már céltalanul lebegett a hatalmas hullámok között. Holttestek. Emberek, akiket ismert. Lance, minden barátja közül a legszelídebb. Végük volt.

Az apja szavai már csak visszhangként csengtek a fülében: *Bízz a közösség oltalmában! Ne hagyd el az otthonodat, és ne engedd, hogy a haragod felülkerekedjen!* És az apja legfrissebb fenyegetése: *Ez az utolsó figyelmeztetés, Ari. Ha még*

egyszer veszélynek teszed ki magad, Gideonhoz küldelek Londonba.

Azt várják tőle, hogy hagyja, hadd menjen így minden tovább? Fogadja el a veszteségeket?

Lance. A bensője felkavarodott, kivicsorította a fogát, és kitágult az orrlyuka.

Miért kell rejtőzködniük? Mindig a sötétben kushadtak abban a reményben, hogy nem fedezik fel őket. Miért nem lövik szét az ellenség hajóit, miért nem vetik oda a testüket a nagy fehéreknek?

Pislogott, nyelt egyet, szaggatottan vette a levegőt. A bensőjét tűz égette, és felizzította a veszteségét. Az elke-
sередését. A keze megmozdult a vezérlőberendezésen.

Ari egyenesen a pokolba vetette magát.

Omnia mutantur,
nos et mutamur in illis.

*Minden változik,
és vele változunk mi is.*

1. FEJEZET

2099, LONDON, KARÁCSONY ELSŐ NAPJA

Az Óvilági Királyi Örökségvédelmi Társaság megköveteli, hogy tisztes távolságot tartsunk a nagy tiszteletben álló, ódon londoni helyszínektől. Ez a tisztelet tőlem belevetheti magát a vadon végtelen szakadékainak egyikébe, mert őszintén szólva érthetetlen számomra, mi olyan szent a romokban.

Lehalkítom a mini-tengeralattjáró falairól visszaverődő, bömbölő rockzenét, és megint a homályos, zöldesszürke mélységet kémlelem, nem tűnik-e fel egy fürkésző Szemgolyó, egy olyan apró kör alakú kamera, ami akárhol lehet. A hullámvás tisztnak tűnik. Elhaladok a Big Ben fluoreszkáló számlapja előtt, és közelebb araszolok a néhai parlament közepéhez, az Emlékgyertya lágy fényéhez. Néhány mintás nyúlhal lebeg mozdulatlanul a megemlékező fénycsóvában. A közeledő évforduló hagyományos emlékeztetői, a lila fénynyalábok mindenütt magasba törnek a város vizében, amerre csak a szem ellát.

Istenem, úgy szeretem ezt minden évben megcsodálni!

Az Emlékgyertya néha magát az egész emberiséget képviseli, ami áramlat, hullám és nyomás számtalan szintjén hatol fel, áttöri a felszín folyékony réteget, és arra emlékezteti a világegyetemet: *Helló, még élünk, még idelent vagyunk!* Máskor a ragyogás üdvözlés az örökkévalóságon át, trillió óvilági ölelés, nevetés, emlék és álom, amik korokon át nyúlnak le hozzánk, és világítják meg az utunkat.

Holnap lesz hatvanöt éve. Mindössze hatvanöt éve még mindez levegő volt, nem víz. Semmi sem volt körülöttünk. Az épületek között sem volt semmi, az emberek alatt és fejük felett sem. Az emberiség úgy élte az életét kint, mintha bent lenne biztonságban. Milyen lehetett a víz biztonságot adó védelme nélkül a szabadban lenni, kitéve az egész világegyetemnek? Szürreális.

Megvillan a Karkötőm. Ellenőrzöm a hívó személyazonosságát a csuklómra csatolt, egyszerű, hajlítható pánton.

– Fogadás.

Theo holografikus arca ölt testet a Karkötőm felett, halványkék szeme is ragyog a mosolyától.

– Úton vagy már, Leyla? Pénznyeremény vár rád. Tiszta a terep, két Szemgolyó haladt el tíz perccel ezelőtt, így most egy órán át jók vagyunk. Azt hihetné az ember, hogy karácsonykor szabadnapot vesznek ki, de nem.

Pénznyeremény. Kiegyenesedem, hátrafeszítem a vállamat. Erre most tényleg, de tényleg nagyon nagy szükségem van. Vezetésoktatásból nem lehet megélni, és ha megjön a válasz, amire várok, szükségem lesz a nyeremény minden fillérére. A mai vágtaát meg kell nyernem!

Theo – mintha csak megsejtette volna, mi jár a fejemben – bólint.

– Tudom, hogy megnyered. És tudom, hogy nem szeretsz kölcsönkérni, de...

– Figyu, nincs semmi gond, tényleg nincs. De kösz. Már rohanok is!

– Nagyszerű. Mind a hídnál gyűltünk össze. És mindenki itt van. Hm, Tabby, tudod, kezd türelmetlen lenni. Aú, Tabs!

Ikertestvére arca nyomakodik a képbe. Tabby átható kék szemét forgatja.

– Ne is figyelj rá, Leyla! Hm. Lefogadom, hogy az Em-lékgyertyánál vagy, megint elveszve a tengeren, és...

– Na, elég – szakítja félbe Theo. – Csak azért, mert *te* robot vagy, még nem jelenti azt, hogy mindenki az. Aú!

– Egy perc, és ott vagyok. És Tabs, hagyd békén Theót.

A Clash gitárriffje teljes hangerővel foglalja el méltó helyét, miközben felemelkedem. A sodrás nyugodt. Teljes gázra kapcsolok, és a Tower Bridge felé száguldok, ahol a barátaim várnak.

Háromszáz méterrel felettem a számtalan napgömbből áradó fény megvilágítja a nedves mélységet. Alattam a kora reggeli London, kupolás titánépületek plexi szállítóalagutakkal teletűzdelt óriási, egymásba kapcsolódó kirakójátéka; bizonytalan árnyformák és ködös fények. A Temze fekete tömege folyik el mellett. Egy folyó emléke. A londoniak érzelmileg ragaszkodnak a mélyebb víz legendás vízi-útjához, az egykori partokat állandóan kivilágítják. A város pislákol körülöttem. Mindenütt ünnepi és megemlékező jelzések.

Közelítek a vágta helyszíne, a Tower Bridge felé.

A híd látványa mindig jobb kedvre derít. Több időt töltöttem itt az ikrekkel, mint bármelyik másik helyen Londonban, a csoportba verődött mini-tengeralattjáróink miatt sokat nyavalyogtak a felnőttek.

A londoni Tower közelében gyors mozgás vonja magára a figyelmemet. Hunyorítva próbálom kivenni, hogy figyel-e

valaki. De csak egy csillogó szájjal siklik ki a White Tower egyik felső ablakán. Megriad, és egyenesen a torony mohalepte falain ügködő, rákszerű gépek felé úszik, mielőtt lapos ezüstös teste eltűnik szem elől. A híd középső nyílásánál lesüllyedek és átcikázom rajta. Az összetört hídpálya megmaradt részeiről hínár csüng. Észreveszem a rám váró többi tengeralattjárót.

Az ikrek a kék kétülékes járművekben vannak, amit az év elején a tizenhetedik születésnapjukra közösen kaptak. Még ebben a homályos közegben is jól látható platinaszőke hajuk, amitől a világ rögtön ragyogóbb lesz.

A versenytársaimat nézem. Különböző méretű és modellű nyolc tengeralattjáró; a szokásos ellenfelek. Malikot nem szabad alábecsülnöm: tőlem vett órákat, és hétről hétre egyre gyorsabb. Mindannyian beleadunk a nyereménybe, és a nyertes viszi az egészet. Mindig fájdalmas a vereség, mert tudom, hogy az azt követő hét nehéz lesz, és hiányzik majd a nyereménybe beletett összeg is. Korábban kizárólag az izgalom miatt vettem részt a versenyben, de most más a helyzet. És az e heti ünnepi díj sokkal nagyobb az előzőknél.

– Lássunk hozzá! – Keung, a szervező és egyben versenyző szól hozzánk konferenciaadásban. – Az ellenőrző járművek készen állnak, várnak bennünket. Az ellenőrzőpontok a következők: Szent Pál, a Trafalgar téren a Clio House, végül a Sziget lakótelep. A szokásos szabályok érvényesek: ha valaki kihagy egy ellenőrzőpontot, az elveszti a versenyt, satöbbi, satöbbi. Theo végigvizsgálta a pályát, hogy vannak-e Szemgolyók, és a következő egy órában nem kell közlekedési szabálysértés miatt aggódnunk. Van valakinek kérdése?

Nincs. Felsorakozunk a híd járdáján. Még egyszer végigfutok mindenem.

– Oké. Készen álltok? – kérdezi Keung.

Készen. Szokás szerint Tabby tömzsi, de nagy erejű, egy-ülékes vérvörös járgányában ülök. A fülkéből háromszázhatvan fokos szögben látom a környezetemet. Tökéletes. Minél többet látok, annál nagyobb biztonságban vagyok. Legalábbis remélem. Még egyszer körülnézek, hogy Theo megnyugtatója ellenére nem látom-e egy mélyben lebegő Szemgolyó árulkodó villanásait. Nem engedhetem meg magamnak, hogy közlekedési szabálysértésen kapjanak: három szabálysértés, és bevonják az oktatói engedélyemet. Szerencsére, Theo sosem téved, és nyomuk sincs a titán-gömböknek.

Theo egy technikai zseni, és örömmel tölt el akár heteket is a szobájában álló hatalmas asztalnál az infoegységeivel. Én tuti falra másznék attól, ha nem mehetnék ki rendszeresen a vízre. Theo tanulmányozza a Szemgolyókat, feljegyzi a pontos útvonalakat és a távirányított kamerák mozgását.

– És akkor... három... kettő... egy... RAJT!

A hajók elstartolnak. A víz habzik, meglódul, a minitengeralattjáróm megbillen. *Bismillah*.^{*} Lenézek, előre nyomom a botkormányt, és addig merülök, míg pontosan a napenergiával fűtött óriási tárolócsövek felett nem vagyok. Foszfortartalmú rostanyagot szórtak szét rajtuk, az ünnepi világítócsíkok elvegyülnek a felületüket benépesítő zöldalgás világokkal.

A múlt századi albumról ismét felcsendül a zene, miközben a Szent Pál felé száguldok, hol felemelkedve, hol mélybe süllyedve, de mindig a zene ritmusára kanyarogva. A hangulatom szárnyal, a szívem zakatol.

Mielőtt egy sor tető felett suhannék el, amik óvilági sírkövekként állnak ki a tengerfenékből, átugrom egy hatalmas fehérjeüzemet. A magas utcai lámpák ragyogó fehér fénye

^{*} Isten nevében. (arab) – A ford.

megvilágítja az utcák homályba boruló hálózatát, olyan hatást keltve, mint elfeledett égen az ősi holdfény.

Feltűnik a Szent Pál. Az ellenőrzőpontként szolgáló tengeralattjáró a székesegyház felett lebeg, fénye az omladozó nevezetesség töredékes kupolájára vetül. A nyitott tetőn át egy óriás laposhal ereszkedik le a kupolába. Két évtizede egy anthropoidtámadásban rombolták le a katedrális tetejét; a terroristák egyik legbrutálisabb támadása volt. Villogok, míg a hajó el nem fogadja a bejelentkezésemet. Pislogó fények gyulladnak fel a közeli lakóházban, egy kocka alakú műgyanta és plexi épületben. London ébredezik.

A Trafalgar tér felé tartok, egyik utcát a másik után hagyom el, háztömbök sora mellett suhanok, a város tengerfenekének romjai, hanyatlása és élete felett.

Versenyzés közben az egyik legnagyobb gyengém, hogy könnyen elterelődik a figyelmem. Órjító dolog. Egy-egy látvány itt vagy ott, és már el is tévedtem a mélyben, ahogy Tabs szokta mondani. Nem valami ideális.

Ilyen korán még alig van forgalom, csak egy-két hajó közlekedik. Rekordidő alatt érem el a Clio House-t. Az óriási épület Nagy-Britannia eddigi legnagyobb történelemrekonstruáló bemutatóterme, de én jobban szeretem az ikerrek Holozónáját, mert az meghittebb és kiöltözni sem kell. Bejelentkezem, és már megyek is tovább.

Egy gyors pillantás, és észreveszek magam mögött egy hajót. A reflektora halvány. Lehet, hogy nem is egy másik versenyző, de nem kockáztathatok. Ma nem. Fény villan fel, ahogy a nap első földalatti vonatja elszáguld az átlátszó alagútban, és szokás szerint felriasztja a közelben lévő élőlényeket. Az alagút alá bukom, és megérintem az óceán alján felgyűlt törmeléket. Egy mohával vastagon borított busz elrozsdásodott vázát látom, és egy hatalmas szobor alá szorult telefonfülkét – a szobor valami állaton ülő férfit ábrázol –,

amit morzsaszivacs nőtt be. Mindkettőt kíváncsiskodó heringek szállták meg. Továbbigyekszem.

Az utolsó ellenőrzőpont. Egyenesen a Sziget lakótelep magasba szökő árnyéka felé száguldok. A gögös ház előttem tornyosul.

A tornyokat azért építették, hogy az özönvíz vízszintje fölé emelkedjenek; egy újabb sikertelen globális kezdeményezés. A tudósok nem látták előre, hogy a víz végül milyen pusztító magasságban áll meg, és a lakótelep teljesen víz alá került. Most semmilyen kapcsolata sincs a fenti világgal.

Az ellenőrző hajó az egyik tetőnél várakozik. A tető az óvilági remény bizonyítéka, felszerelték mindenféle túlélést segítő tartozékkal, így például helikopterleszállóval is. Elrugaszkodom tőle, és egyenesen az ikrek felé tartok a Tower Bridge-hez. Egy csillogó lazacraj válik kétfelé, és siklik el a mini-tengeralattjáróm útjából. Egyszerre csillan a hátuk. Összehúzom a szemem, ahogy kitisztul előttem a víz. Megdermedek.

A lazacok nem a mini-tengeralattjáró miatt rebbentek szét.

A mélyből egy természetes árnyék emelkedik fel, és megáll velem szemben.

Hevesen ver a szívem. Olajosan fekete és olyan széles, mint a tengeralattjáró. Nem ismerem fel, tehát bármi lehet. Elfordítja a fejét, és egyenesen felém indul. Szemek helyett, két keskeny, tejfehér nyílás mered rám. *Mi a...*

Kitérek előle, erősen szorítom a botkormányt és a sebességkart, centikkel húzok el az állat mellett. De túl éles a kanyar, a mini-tengeralattjáró megrándul, mielőtt irányíthatatlanná válik. Mélyeket lélegzem, ahogy a szárnyak átállításával megpróbálom megállítani a gyors forgást.

Nem hagyhatom, hogy legyűrjön a pánik. Biztonságban vagyok. Otthon, Londonban. Nem a vadonban, nincs mitől félnem.

Végre lelassul annyira a pörgés, hogy látom, ahogy a teremtmény árnyéka visszaoldalog a mélybe. Megborzongok. Mozgásra leszek figyelmes magam előtt, és egy kerek, sárga tengeralattjáró húz el mellettem a Tower Bridge irányába. Malik. *Nem!*

Teljesen előrenyomom a sebességkart, hátrahúzom a botkormányt, és meglovagolom a viharossá vált hullámokat. *Gyerünk már!* Látom a hidat, hívogatnak a vibráló fények. Malik most közvetlenül alattam van, és a híd felé száguld. Teljes sebességgel, negyvenöt fokban merülök alá. Visszatartom a lélegzetemet. *Gyerünk már, gyerünk!* Malik gyors.

De én gyorsabb vagyok. Lehagyom a tengeralattjáróját, és amikor egy vonalba érek vele, még több gázt adok. *Hadd legyek az első!* A tekintetem az elem táruroló látványt pásztázza, és észreveszem az ikrek hajóját. Jobbra dőlök, áthúzok a híd felett, és örülten nyomkodom a lámpáimat. Megvillan a Karkötőm, az ikrek hangja robban be a tengeralattjáróba.

– Megcsináltad!

Igen! Ellazul a vállam. Ha az ügyvédi iroda – *adja ég!* – igent mond, a pénz már meg is találta a helyét. Nagy bajban lettem volna nélküle.

Végigfuttatok egy hibakereső programot. A tengeralattjáró kifogástalan állapotban van. *Fű!* Hála istennek, nem mentem neki a lénynek. Többet kell gyakorolnom a hajó stabilizálását, amikor ilyen forgásba kerül. Valahogy úrrá kell lennem a pánikon. *Szabadelés.* Ez az egyetlen megoldás.

Nem. Soha, de soha többé nem kísérlem meg a szabadelést. Hónapokkal ezelőtt az a félbeszakadt kísérlet egy életre megrémített.

Miközben arra várunk, hogy mindenki befusson, véglegesítjük a terveket az ikrekkel, hogy miket fogunk csinálni, amikor a délelőtt folyamán csatlakozom hozzájuk. Lakomázás, véget nem érő játék a Holozónán és a Londoni Tengeralattjáró Maraton, a fővárosban tartott éves akadályverseny élőben közvetített sorshúzása szerepel a felsorolt szórakozások között.

Nagy dolog a küzdelmes verseny. *Óriási*. De csak vagy száz hely van, és senki sem számít rá igazán, hogy a szerencsések egyike lesz. Még elképzelni is nehéz, hogy valaki részt vehet egy olyan nagy és drámai versenyen, mint a Londoni Maraton! A tényleges útvonal védelmében teljes a titoktartás, városszerte találomra állítanak fel további pályahatárokat, és évről évre mindig titkolják a tényleges akadályokat és próbatételeket. Hihetetlenül kemény vállalkozás. Izgalmas, és fantasztikusan embert próbáló.

– Élvezd ki ezt a délelőttöt a családdal, rendben, Leyla? – mondja Theo.

Megdobban a szívem, amikor eszembe jut, hogy milyen közel járok életem legjobb karácsonyi ajándékához, egy igazi McQueen családi ünnepléshez, és hazafelé menet nem tudom letörölni a vigyort a képemről.

Újra felgyorsítok, és a 20-as évek pop-rock számaival együtt üvöltöm a szöveget. Végül bekanyarodok a Bankside-ra, és lelassítok a hosszú háztömbömnél. Az egyszintes kezdetleges épület nem nyújt felemelő látványt, de vízhatlan; szerencsés vagyok. Sebesen körbepislogok, hogy megbizonyosodjak, ma nem ólálkodnak hajók a félhomályban.

A parkolófalnál csikorogva megáll a mini-tengeralattjáróm, és beigazítom az orrát. Addig manőverezek, amíg a helyére nem kattan. A jármű szigetelése kitüremkedik a szélek körül, egy robusztus, vízhatlan anyagból készült, nagy, ovális forma nyúlik ki, hogy a dokkoló szigetelésé-

vel összetapadjon. Széles mosollyal feszengek az ülésen. Most már csak *egy* icipici választ el! A két vízzáró réteg találkozásával a jármű biztonságosan dokkolt és sehol sem hatolhat be a víz, ha mégis bennmaradt volna, azt kiszivattyúzták. A jármű kupolája hátracsúszik, amikor kinyílik az épület csapóajtaja, és megnyílik előttem az út. Kicsatolom magam, és beugrom a szűk helyre. Amint ismét biztonságosan záródik mögöttem a külső ajtó, kinyílik a belső csapóajtó, és kirontok a hosszú, komor folyosóra.

Befogom az orrom, hogy ne érezzem azt a nyomorult dohszagot, és végigfutok a műgyanta padlón, a kétoldalt lévő, sűrű fémajtók végtelen sora előtt. A halványkék falakon rengeteg repedés, a festék lepattogzott, és mindenféle foltokban terjeng a penész.

Hamarosan bejutok a lakásba, és Jojo farokcsóválva ugrál körbe. – Mindjárt itt az idő, kicsikém – leveszem a kabátomat, és megsimogatom a máltai selyemkutyakölyköt.

A keskeny folyosón ugrálok lábujjhegyen a nappali előtt, és próbálok normálisan venni a levegőt. Most már bármelyik másodpercben... Jojo túlságosan izgatott, nem bír nyugton maradni. A bolyhos fehér kiskutya a lábam körül kering, és csak annyi időre áll meg, hogy a fülét hegyezve figyelhesse a nappali vékony ajtaját.

Mennyei zene árad ki az ajtó mögül: az elmúlt karácsonyok dallamai. Jojo egy lépést hátrál, barna szemét a bejáratra mereszti. Felkapom, és nagy levegőt veszek.

Itt az idő.

Az ajtó félrehúzódik. Belépek a szűk szobába, a kezemet a számhoz kapom, melegség jár át. Jojo leugrik a földre, a farkát csóválja és ugrál, de én csak egyetlen felkavaró képet látok.

Papa áll a hatalmas ablak előtt.

– Szálem, kicsi Queen! – A mosolya a szokásos féloldalas mosoly, ragyogó mogyoróbarna szeme vidáman csil-

log. A kopott, pirosas vastag ünnepi pulóverére mutat. – Mi a véleményed?

Vadul kalapál a szívem, és pislogás nélkül meresztem a szemem. – Szálem, papa. Szerintem egyszerűen mesés! – A melegség felkúszik az arcomba.

Az „ünnepi” minta tulajdonképpen egy messze nyúló naprendszer térképe, ami távolságával és lehetőségeivel keltette fel a papám érdeklődését. A színpompás bolygók gömbjei karácsonyfadíszeknek tűnnek, és idővel ez lett a „karácsonyi” pulóvere. Még a születésem előtt kapta, mama ajándéka volt.

Mondanom kellene valamit, de csak széles mosollyal, szótlánul figyelem.

– Itt az én kis királynőm.

A lány hang irányába kapom a fejem. Az én kicsi, törékeny anyám a túlsó falnál áll a hatalmas türkizváza mellett, amit apámnak festett. Mosolyog, és kitarja a karját.

– Gyere csak, gyönyörű kislányom. Öleld meg anyádat teljes erődből. Az én kis Leylám.

– Szálem, mama. – Közelebb megyek. Egyszerre érzek szédülést és teljes éberséget. A mellkasomból vigasztaló forróság sugárzik szét és hullámozik végig a testemen. Anyám zöld szeme, homokszínű bőre és hosszú, koromfekete haja tényleg kísérteties: egymás kiköpött másai vagyunk. *A kabuli pereim*, papa mindig így hívott minket. A kabuli tündérei.

Akárcsak más ünnepi alkalmakkor, mama most is hagyományos afgán kamízt visel. A hosszú, bő ruha élénk színei valósággal átjárják a levegőt, és ragyogással töltik meg a sivár szobát. Egy eső utáni, óvilági szivárvány. Mama félrehajtja a fejét, és mosolyog. A mozdulattól a homlokán viselt ezüst tikán csilingelnek az apró gyöngyök.

– Vállalod a megtiszteltetést, kicsim? – kacsint rám papa.

Majdnem elsírom magam, ahogy a szekrényhez futok. Óvatosan előveszem a világ legszebb üveggömbjét. McQueen családi hagyomány, hogy ünnepi alkalmakkor elővesszük. Magasba emelem, hogy mindketten lássák, leginkább papa arca ragyog fel. Az ujjaim rásimulnak a gömbre.

A jobbára óvilági kis látványosságok ritka, vágyott gyűjtői darabok. Minél régebbi a gömbben látható jelenet, annál többbe kerül. Néha sorházak láthatók egy forgalmas utcán, vagy fával, virágokkal beültetett domboldal, esetleg egy nyüzsgő játszótér.

Én jobban szeretem a kevésbé keresett, vizes jeleneteket.

Megrázom a gömböt, és eláll a lélegzetem. Egy hívogató mini-tengeralattjáró körül apró, szivárványos halak és csillogó medúzák úszkálnak, a hajó ablakain meleg fény árad ki. Egyszerűen tökéletes. Egy egész világot tartok a kezemben.

Véget ér a karácsonyi dal, és helyette egy kedvelt ünnepi zene csendül fel. Hangos és vidám. Nevetek, leteszem a gömböt, ahogy a fejemet rázom a ritmusra. Mennyei pillanatok. Bármelyik percben szétrobbanhatok az örömtől. Szinte már sok is. Túlcsoordulhat-e a boldogság? Remélem nem, mert azt szeretném, ha ez az érzés örökké tartana. Táncolni kezdek, és egy helyben rázom a testem az izgatott Jojo mellett. Papa kuncog, mama mosolyog.

Ragyog az arcom. Mindketten olyan boldognak látszanak. Bizsereg a bőröm. Ez maga a varázslat! Sosem hittem, hogy *ilyen* jól érezhetem magam.

A dallam visszaverődik a szűk térben.

– Várod-e a család érke... érke... érke...

Egy tánclépés közben megmerevedek, amikor a dal akadozni kezd.

– Biztos, hogy teeeeeeee...

Jojo morogni kezd a kellemetlen elektronikus hang hallatán. A hasamhoz kapom a kezem. Papa felé perdülök. Beszél, de a szavak kivehetetlenek.

A kép zizegve színes csíkokra hullik szét.

Aztán eltűnik.

– Nem, nem, nem... – Hirtelen megfagy a vérem. Mama felé fordulok, de senki sincs ott.

– Nem, még ne! Túl korai! *Könyörgöm!*

Jojo felhagy az ugatással, és mozdulatlanul áll. Sebesen pislogok, hogy elfojtsam a szememet maró könnyeket, és nagyokat nyelek, hogy ne fojtogasson a sírás. A mellemre nehezedő nyomás összeroppant. Kintről a víz mozgása hullámzó, kísérteties árnyakat fest a penészes falakra. Meggyullad a vészvilágítás, és sűrű homályba burkolózik a néma nappali.

Egyedül vagyok.

2. FEJEZET

Az elsötétült nappaliban az ablakhoz szorítom az arcomat, és kibámulok a foltos sötétségbe. Jojo, akit a karomban tartok, vinnyog.

– Nincs miért félned, buta blöki – suttogom, és még most is küszködöm a torkomat fojtogató sírással. – Csak egy áramkimaradás. Vigyázok rád, kicsi Queen. Meglátod, minden rendben lesz. – Pusztit nyomok a kerek orrára.

Ismét a szemközti falra siklik a tekintetem. Csoda lenne, ha ma megkeresnének az ügyvédek, végül is, karácsony első napja van. De azért van rá némi esély. Imádkozom, hogy rövid ideig tartson csak az áramkimaradás.

Szorosabbra húzom magunk köré a színes takarót, ami elég jól megőrizte apa enyhe citrusos és gyógynövényes illatát. Hónapokig tartott, míg meghorgoltam a már nem használt gyapjúfonalakból a káprázatos négyszögeket. Papa váltig állította, hogy ez volt a legjobb Eid* ajándéka. Szorítást érzek a mellkasomban.

* Az Eid egy arab ünnep, lakomát jelent – A ford.

Nem hiszem el, hogy éppen most kellett kimaradnia az áramnak! Theo napokig fáradozott azon, hogy a papa albumjaiban lévő fájllokból előbányássa, és összeállítsa a klipeket úgy, hogy mindkét jelenet valóságosnak tűnjön. Pedig csak vetítés volt. Hihetetlen, ha belegondolok, hogy komolyan eljátszottam a gondolattal, hogy *tényleg* itthon találok papát, mert a hatóságok könyörületességéből, soron kívül szabadon engedik!

Lehorgasztom a fejem. A fülemben még ott cseng mama élénk nevetése. Csak hároméves voltam, amikor felvettük, így az igazi emléket képtelen vagyok felidézni. Nagy levegőt veszek.

– Isten áldjon, mama. Nyugodj békében. – Mama a felvétel után egy évvel, váratlanul hunyt el álmában.

– Tarts ki, papa, bárhol is vagy – suttogom, és az ablakra tapasztom a tenyeremet, a szememet pedig az előttem húzódó ismerős ismeretlenre szegezem. Papa tartózkodási helyéről csak annyit közöltek, hogy *egy londoni intézményben őrzik*. Az egész életem valahol odakint van a városban, ebben a homályos és zavaros végtelenben. A megszokott fájdalom húz magával, a bensőmet szaggatja, és ráborul minden gondolatomra. Papa hiánya elviselhetetlen.

Türelmetlenül dobogok a lábammal, és a szemközti falat szuggerálom. *Gyerünk már!*

A kora reggeli kékeszöld vízbe fehér vészvillogók fény-sugarai hatolnak be, magasan a fejem felett. Hosszúkás árnyék suhan el, megijeszti Jojót, aki a pulóverembe fúrja az arcát. Az árny lassít. Egy angolna. Elkígyózik az ablak előtt, aztán eltűnik, és felemelkedve egy négyszemélyes biztonsági tengeralattjáró helyzetjelző lámpáit követi. A vízben mindenütt rendőr-, mentő- és szerkezeti épséget vizsgáló járművek fluoreszkáló és foszforeszkáló fényei cikáznak, ahogy a mini-tengeralattjárók tovaszágaldanak.

– Komolynak tűnik, Jojo – fúrom az orromat a kiskutya bundájába, és igyekszem félresöpörni a nyilvánvaló félelmemet: lehet, hogy az áramkimaradásnak egy anthropoid-támadás áll a hátterében?

Az ablak előtt egy nagy híradósrobot – összepréselt roncs és villogó fények gömbje – süvít el. Percekkel később több, különféle hírcsatornák logójával ellátott hajó száguld a korábbi járművek nyomában. Tényleg komoly dologról van szó.

Csipogást hallok, és visszatér az áram, a szobában a halvány vészvilágítást éles fény váltja fel. A nappali kommunikációs fala villódzva életre kel, tele az érdeklődési körömben alapuló információkkal. *Igen!*

A konyhában kiadom a parancsot a teahölgynek, és egy csésze gőzölgő kahwával sietek vissza a nappaliba. Sáfrány, fahéj és kardamom megnyugtató keveréke tölti be a levegőt.

Figyelmeztetés jelenik meg: nem fizettem be a Felderítői Alapnál esedékes havi részletemet. Megjelenítem a bankkivonatomat, grimaszolok, amikor ellenőrzöm. Egy mozdulattal törölöm a figyelmeztetést, és közben felöltöztem Jojót.

Az Országutak Vándorai, szokásukhoz híven, hitegetik az embereket, és már megint „a határán vannak, hogy legenda szárazföldet fedezzenek fel”, amihez csak a „rendszeres anyagi támogatásra” van szükségük. Morcos képet vágok. *Amint lehet, fizess ötszáz fontot, és tiéd a főnyeremény, a szárazföld.*

Először is, odafent nincs szárazföld, csak néhány hegycsúcs. Másodszor pedig, a szárazföld felfedezése nyomokban sem oldaná meg a problémáimat.

A hatóságoktól újabb figyelmeztetés érkezik: figyelmeztetnek, hogy vessek véget a papa letartóztatásával kapcsolatos kérvények és panaszok benyújtásának. *Nincs az az isten!*

A magasba emelem a kezem, amikor a reggeli postám végére érek. Az ügyvédek nem jelentkeztek.

– Jeeves? – kiáltok, hogy aktiváljam a Házvezetőt.

– Jó reggelt, Miss Leyla. Miben állhatok a rendelkezésére? – A túlsó falból áradó hang mindig ugyanaz, hogy komfortos és megnyugtató legyen az emberek számára.

– Éppen egy fájl játszottunk le ma reggel, amikor áramkimaradás történt, Jeeves. Meg lehet ismételni?

Jojo máris mindent elkövet, hogy leszedje magáról az ünnepi ruháját.

– Nagyon sajnálom, Miss Leyla, de az áramkimaradás tönkretette a fájl. Segíthetek még valamiben?

Most már soha többé nem nézhetem végig az egészet. Igyekszem úrrá lenni a csalódottságomon.

– Mi okozta a kimaradást? Szeretnék néhány helyre elmenni karácsony alkalmából. Az ikrekhez és nagyapához. A kimaradás hatással van az útvonalaimra?

Jojo diadalmasan felugat, amikor az ünnepi kalap legurul a fejről. Amikor meglátja dühös tekintetemet, gyorsan eliramodik.

– Egy marylebone-i incidens miatt volt az áramkimaradás, Miss Leyla. Bár a hatóságok eleinte bűncselekményre gyanakodtak, a vészhelyzet esetén hívható intézmények most földrengést jeleztek. A tervezett kiruccanásaira nem vonatkoznak az emiatt bevezetett utazási korlátozások. Hívják önnek taxit?

Bűncselekmény. Nagyot nyelek. Az anthropoidokat elnyelheti a pokol, ahonnet előbújtak.

Az anthropoidok mesterségesen előállított emberek. A kétségbeesett óvilági tudósok alkották meg őket, tudnak lélegezni a víz alatt, a hatalmas nyomást is kibírják, és emberfeletti erejük van, így egy katasztrófa után segíteni tudnak a túlélőkön, amikor a gépek erre már nem képesek. De

segítségnyújtás helyett őrző harag és utálat, vérszomj és barbárság fejlődött ki bennük. És ellenünk fordultak.

Egyetlen céljuk van: a pusztítás. Hihetetlenül ravaszak. A vízben egy genetikailag előre megtervezett átalakulás megy végbe bennük. A kopoltyúként működő bőrréteg kinyomozhatatlan, áteresztő anyagból készült, ennél fogva még veszélyesebbek ránk nézve. Végzetes tévedésnek bizonyultak, aminek az emberek kamatostul megfizetik az árát.

Tavaly például az egyik kapva kapott az alkalmon, hogy ártatlan életet oltson ki, amikor egy földrengésben megsérült mini-tengeralattjáró bajba került. Ahelyett, hogy egy négytagú családon segített volna, az egyik Szemgolyó rajtakapta, amint különleges szerszámokkal kárt tesz a járműben. Pillanatokon belül átfúrta a hajó testét, a bent lévő családdal pedig feltehetően még azelőtt végzett a nyomás, hogy a víz elárasztotta volna a hajót.

Ha Gladstone miniszterelnök nem követ el mindent, hogy könyörtelenül felkutassák, és megállítsák az anthro-poidokat, ezek az életveszélyes lények még több életet pusztítottak volna el. Mintha a természetes környezetünk nem jelentene elég fenyegetést, valahányszor kiteszük a lábunkat otthonról.

– Nincs szükség taxira, Jeeves. Megkaptam Tabby mini tengeralattjáróját. Lefuttattad már ma Papa fájljait? Megadtam, hogy miket keress.

– Valóban, Miss Leyla, és nincs jelentenivalóm. Van még valami?

Felsóhajtok. – Folytasd, kérlek, a napi vizsgálatot!

Valaminek *muszáj* lennie a fájlokban, amivel bizonyíthatom papa ártatlanságát, bár a kapcsolat, aminek keresésével megbíztam Jeevest, egyre megfoghatatlanabbá válik. Három teljes hónap telt el papa letartóztatása óta, és sem-

mit sem találtam, ami fényt derítene az ellene felhozott aljas vádakra.

Elmegyek a most már ruhátlan és elégedett Jojo mellett.

– Hajaj, te kis bohóc! Odafelé menet kell, hogy felöltöztesselek. Próbáld meg ma jól viselkedni, Jojo! – A kutyus lehajtja a fejét, majd felugrik a függőágyra, amit papa készített neki, és hintázni kezd. – Ne már, te lusta kis disznó! Egy perc, és indulunk az ikrekhez.

Nem sok embernek van igazi házi kedvence. Olyan sokba kerülnek, mint a régiségek. Hihetetlenül szerencsés vagyok. Papa kapta Jojót ajándékba valakitől, akinek pár éve segített, amikor a gyenge minőségű ingatlanán kezdtek megjelenni a nyomás okozta repedések. Papa kölcsönadta a kevéske megtakarított pénzünket, hogy lerakhassák az előleget egy biztonságosabb lakóhelyhez. Egy dolog egy virtuális házi kedvenc helyett másikat szerezni – az is összetöri az ember szívét –, de egy igazi elvesztése elképzelhetetlen fájdalom.

Felvillan a Karkötőm: Nagyapa! Átirányítom a hívást a túlsó falra, amit így betölt nagyapa arca. Amikor meglátja, Jojo a farkát csóválja, nagyapa pedig kuncog, világoszöld szeme csaknem eltűnik a szeme alatti táskák és a szemét beárnyékoló, bozontos ősz szemöldöke között.

Közelebb megyek.

– Szálem, nagyapa! Minden rendben? – Összehúszom a szemem. – Sápadtabb vagy a szokottnál.

– Szálem, kicsi Queen. Butaság, kutya bajom sincs!

Nagyapa eltávolodik a saját kommunikációs falától, így már látom a dolgozószobáját is. Felemeli a botját, és a megnyugtatómra egy gyors és szánalomra méltó táncot lejt, amitől csak még jobban aggódom. A papa letartóztatása után két héttel szívrohamot kapott, és még most sem épült fel teljesen.

– Amennyiben rendszeren eszel, nagyapa... Ha tők üresek lesznek a kamrapolcaid, amikor ma este odamegyek, nagy bajban leszel!

– Ezért is hívtalak, kicsi Queen. – Nagyapa odahúz egy széket a képernyő elé, és lesüti a szemét. – Benézett hozzám egy jó barátom fia, és sajnos, úgy fest, hogy ma este foglalt vagyok. Találkozhatnánk azután, hogy elment?

– Értem... Rendben, de jól kell érezned magad ma, nagyapa, akármit is csinálsz!

– Így lesz, ígérem. Bocsáss meg, kicsi Queen. Természetesen hiányozni fogsz. Remélem, azért lesz programod?

– Hát persze. Amint végeztünk, indulok az ikrekhez.

– Helyes, nagyon helyes. – Nagyapa arca elkomorodik, az aggodalom ráncokat vés a bőrébe. Lesimítja a feje tetején meredező, szürkés-fehéres hajbozontját. – Ne feledd, hogy megígérted, körültekintő leszel odakint. – Igyekszik könnyed hangot megütni, de a pillantása elkomorodik. – Ugye, eddig nem fedeztél fel semmi szokatlant?

Az elmúlt hetekben többször is olyan érzésem volt, hogy követnek. Mindannyiszor egy hajó reflektorát pillantottam meg, mielőtt elhalványult. De rossz ötlet volt ezt megemlíteni nagyapának. Azzal jön azóta, hogy szükségem volna valakire, aki vigyáz rám.

Kifejezetten ellene vagyok az ötletnek.

– Mondtam, hogy tudok magamra vigyázni, nagyapa. Ne aggódj, kérlek. De... ha mégis követnének, mit gondolsz, köze lehet... tudod... papához?

Nagyapát sokkolta papa letartóztatása. Nem kockáztathatom, hogy felizgatom azzal, hogy ezt szóba hozom, mégis mindig az a nap jár a fejemben, amikor beszélünk.

Az egésznek semmi értelme. Nagyapa papával volt akkor: mindketten csillagászok, és együtt dolgoztak a bloomsburyi laboratóriumokban. A rendőrség berontott az épületbe, és

elvitték papát. Nagyapa – a rossz egészségi állapota ellenére is – azóta fáradhatatlanul dolgozik, és elkeseredetten próbálja kideríteni, melyik börtönben tartják fogva papát, és hogyan vádolhatják egy szörnyű bűnnel úgy, hogy szemernyi bizonyíték sincs ellene. Hogy lehet az ügye „túláságosan kényes” ahhoz, hogy családtagok vagy barátok meglátogathassák? Nem, az egésznek egyáltalán nincs értelme.

Nagyapa fészkelődik a székén.

– Bármi megeshet, gyermekem – halkítja le a hangját. – Ha gyanakszol, hogy valaki a nyomodba szegődött, azonnal menj biztonságos helyre. *Kérlek!* Helyén van az eszed, kicsi Queen. Maradj elővigyázatos! – Kiegyenesedik, a tekintete a hátam mögé villan. – Bárcsak meggondolnád magad, gyermekem, és hozzám költöznél! Csak amíg papa hazajön. De nem szabadna...

– Tudod, hogy szeretlek, nagyapa. De nem költözhetek be senkihez – tördelem a kezem. – Nagyon sajnálom, de olyan lenne, mintha lemondanék papáról. Most már – insallah* – bármikor hazajöhet. E pillanatban is az ügyvédek válaszára várok.

Istennek hála, hogy tizenhat vagyok, és van választásom. Ha a letartóztatás idején egy hónappal fiatalabb vagyok, állami gondozásba vettek volna, ha csak nem költözöm barátokhoz vagy rokonokhoz. Minden erőmmel azon kell lennem, hogy segítsek papának, és itt legyek, amikor hazatér.

Nagyapa szórakozottan elfordul. Gondolom, megérkezett a látogatója.

– Most mennem kell, kicsi Queen. Amint szabad leszek, feltétlenül nézz be hozzám. Érezd jól magad Campbelléknél, és öleld meg helyettem is azt a kis mihaszna Jójót!

* Ha Isten is úgy akarja. (arab) – A ford.

Elfojtom a csalódottságomat: megint egy beszélgetés, amiből semmi új nem derült ki papa helyzetéről.

– Úgy lesz, nagyapa. Viszlát hamarosan!

Amúgy is kicsi a szobám, de ilyenkor valósággal összezárulnak körülöttem a falak. Az albumfal mellett kiteríték egy nagy vászonernyőt. Az ernyőben őrzöm a nagy becsben tartott, kézzel rajzolt térképeimet, amiket éveken át halmoztam fel, papa mindig takarékoskodott, hogy papírt vehessen nekem. A térképek a Nagy-Britannia környékén lévő vizeket mutatják.

Az egyik térképre tűzött kis feljegyzést nézegetem. Papa szemeteséből halásztam ki, amikor a letartóztatását követően, válaszokat keresve átkutattam a szobáját. Csak egy munkával kapcsolatos feljegyzés hétköznapi emlékeztetőkkkel és Cambridge-be vezető koordinátákkal – papa mindenfelé utazott a munkája kapcsán –, de kézzel írta, és megvigasztal, ha a kézírását látom. A hatóságok amúgy is elvitték minden holmiját, és nem dobom ki, ami maradt.

A falon mozgásra leszek figyelmes: egy avatar jelenik meg a sarokban, rajta a cég logója: *Dickens és Fiai, Jogi Tanácsadó és Szolgáltató Iroda*. Az ügyvédek, végre!

Egy intéssel megnyitom az üzenetet. – Lejátszás.

– Miss McQueen. Köszönjük Hashem McQueen jogi képviselétével kapcsolatos érdeklődését. Sajnálattal kell közölnünk, hogy nem vállalhatjuk az apja ügyét, ezért arra kérjük, hogy keressen másik képviselést. A jelenlegi politikai hangulatban, amikor a számunk egyre csökken, és a pusztalétünk forog kockán, súlyos vád, hogy valaki a tengeribetegséget kihasználva segíti és bűnrészesként felbújtja az állampolgárokat az öngyilkosság elkövetésére. Sok szerencsét és szép napot kívánunk!

Micsoda? Nem lehet. Megrázom a fejem. – Válasz.

– Kedves Mr. Dickens! – kezdem. – Édesapám ártatlan. A rendőrség téved. Apám *sosem* buzdította a tengeribetegségben szenvedőket, hogy végezzenek magukkal. Ahol csak tudott, segített rajtuk. A vádakat semmilyen bizonyíték nem támasztja alá; ez csak számít valamit, nem? Kérem, gondolja át még egyszer! Maga volt az utolsó reményem. Hol van Londonban a papám? Miért nem engedik meg, hogy meglátogassam? Senkit sem tartóztatnak le úgy, hogy aztán többé ne halljanak róla. Kérem, segítsen rajtunk!

Egyszerűen nem jött haza, tenném hozzá legszívesebben. Három hónappal ezelőtt, egy nap szokás szerint munkába ment, és sosem tért haza. Mi folyik itt? A torkomban érzett gombóc ellenére is nyelni próbálok. A mellkasom hirtelen összeszorul, a bordáimat börtönrácsoknak érzem. Levegő után kapkodok. – Küldés. – Az üzenet eltűnik.

A kommunikációs falon eltűnik az információs hálózat is. A *Rule, Britannia** dallama hallatszik, amikor a falon megjelenik a Nap Nagyszerű Britjének arcmása, és egy hang ünnepélyesen így szól:

– A mai egyperces néma csend a tiszteletre méltó Hódító Vilmosnak szól, aki más vívmányai mellett összeállította a *Domesday Bookot*, melynek lapjain örökre megőrizték az időt...

Jaj, kit érdekel!

– Alvó állapot, Asztali Számítógép.

Megdörgölöm a karomat, aztán magam köré fonom, és a semmibe révedek. Igaz, hogy a tengeribetegség sok életet követel. Borzalmas betegség, amit az áradás hozott magával. Lassan alakul ki, oda kell figyelni a jeleire. Az első ezek közül, hogy az illető nem beszél a jövőről. A jövő többé nem kínál számukra semmit. Van, aki szívesen vállalja az éhezést

* Angol hazafias dal – A ford.

is, hogy az élelemre költött pénzből az óvilági múlt emlékeit vásárolja meg. Mások rögeszmésen lesik a Felfedezők eredményeit, és nem törődnek bele, hogy a felszínre való visszatérés pontos dátuma még nem ismert. Aztán következik a szomorúság, ami teljesen felemészti a betegségben szenvedőket. Ebben a szakaszban szoktak végezni magukkal.

Egy dologban rendíthetetlenül biztos vagyok: papa *segített* a szenvedőkön, akikkel összehozta a sors. Igyekezett reményt nyújtani nekik. Tudta, hogy a tengeribetegség okozója a reménytelenség, és mindig, minden erejével azon volt, hogy derűlátást csepegtessen abba, akivel találkozik.

Az ablakhoz megyek, és kinézek a hullámozó vízbe. Hogy segítsek most a papán? A Dickens és Fiai volt az utolsó jogi reményem.

Messze, majd egyre közeledve egy kitartó alak billeg a látószögem szélén. Odapillantok, és eláll a lélegzetem, Jojo pedig leugrik a függőágyról, felém rohan, majd egyenesen a karomba veti magát, és mozdulatlanul, kővé dermedve simul hozzám.

Egy delfin! Legalább két méter hosszú. Az ablakra simul a tenyerem. Milyen érzés lehet megérinteni? Bárcsak megtehetném! Olyan boldognak és gondtalannak látszik.

A katasztrófa előtt a jelek szerint minden tengeri élőlénynek más természetes élőhelye és vándorlási útvonala volt. Sokat most a hajók és az épületek fényei vonzanak, de még sosem tapasztaltam, hogy egy delfin ilyen közel merészkedett volna. Most még közelebb úszik. Egy palackorrú delfin: könnyedén siklik, mintha maga is vízből lenne, mintha az előttünk húzódó óceán öltött volna alakot.

– Nézd csak, Jojo, ránk mosolyog! – suttogom.

Az élőlény megtorpan. Elfordítja a fejét, és a tekintete követi azt, ami felkeltette a figyelmét, amíg az el nem tű-

nik. Gyorsan beszívom a levegőt, és nekidőlök az üvegnek, ahogy a szokatlan gondtalanság a hatalmába kerít.

Nincs másom most, mint a remény, ami olyan végtelen, mint az óceán. Ebbe kell kapaszkodnom.

Egy csodára van szükségem.